

(псевдонимъ на Р. И. Блъсковъ). „Нова България“ има при подновяването си подзаглавие: „Вѣстникъ за политика и народно свѣстяване“ и обявилъ, че ще излиза два пѣти въ седмицата.

Изданието на вестника е било пренесено отъ Букурещъ въ Гюргево, кждето по това време имало голѣмъ брой емигранти. Въ списването на вестника участвували нѣкои български емигранти, близки до „привременното правителство“. Въ редакцията е участвувалъ по едно време и Ст. Стамболовъ. (Той е редактиралъ вестника отъ бр. 53 до спирането му — бр. 75, 22 априлъ 1877 година).

„Нова България“ се очертава като листъ, който възприема и пропагандира идеитѣ на революционизираниѣ емигранти (апостоли, временно правителство) въ Гюргево. Този вестникъ отправя горещи апели къмъ българския народъ, да захвърли оралото и мотиката, да грабне пушката и съ радостъ да отиде да се бие за свободата на отечеството си. Въ почти всѣки брой се помѣстватъ стихотворения, напоени съ силенъ националенъ духъ и горещъ патриотизмъ, действащи пламенно върху отежнената българска душа. Описва съ най-силни краски звѣрствата на турцитѣ; следи борбитѣ на сърби и черногорци съ Турция, дипломатическитѣ постѣпки на Русия и европейскитѣ сили и се мжчи да поддържа повишено настроение и бодъръ духъ у българитѣ, увѣрявайки ги въ военната интервенция на Русия. И въ това отношение, благодарение на своя крайно патриотиченъ тонъ, „Нова България“ е принесла голѣма заслуга. Между сътрудницитѣ личатъ Н. Живковъ, Хр. Стояновъ и др.

Вниманието на емиграцията е било всецѣло погълнато отъ развоя на Априлското възстание и належащото освобождение на България. Това нейно настроение е намирало пълно отражение въ колонитѣ на емигрантскитѣ вестници, които изоставяли на заденъ планъ всички останали въпроси (просвѣтни, общо-славянски и пр.), които занимавали печата десетилѣтия поредъ, и се поставили всецѣло въ услуга на българското освобождение.

По сжщото време, когато въ Гюргево е излизалъ „Нова България“, въ Болградъ и Браила — два голѣми емигрантски центрове, се явили два нови вестници: „Български Гласъ“ и „Възраждане“.

„Български Гласъ“ излѣзналъ на 17 априлъ 1876 г. въ Болградъ, подъ редакцията на К. Тулешковъ. Излизалъ до 27 августъ 1877 г. веднѣжъ въ седмицата, форматъ 4^о, стр. 4, абонаментъ за Ромъния 10 фр. Билъ е революционенъ листъ и поддържалъ радикално-настроената частъ отъ българската емиграция, която по това време е била за използване Херцеговинското възстание и вълненията въ България за обя-